

Ένα αναρχικό κοινωνικό κίνημα - Η FORA στην Αργεντινή

Scott Nappalos

Η άνοδος της δεξιάς και η ανικανότητα της θεσμικής αριστεράς να προσφέρει μια εναλλακτική λύση εγείρει το κρίσιμο ερώτημα στην εποχή μας: ποια είναι η στρατηγική μας σε προεπαναστατικές περιόδους; Παρ' ότι η επαναστατική αριστερά έχει επενδύσει αρκετά στις ρήξεις και τις επαναστάσεις του παρελθόντος, δεν έχει κάνει τίποτα για να μας προετοιμάσει για το παρόν. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, για παράδειγμα, δεν υπάρχουν κοινωνικά κινήματα σε εθνικό επίπεδο που να βασίζονται στη δημιουργία μιας νέας κοινωνικής συνείδησης. Η αντίσταση παραμένει σε μεγάλο βαθμό κατακερματισμένη και πολύ συχνά χαρακτηρίζεται από την απουσία αγώνων για ζητήματα της καθημερινής ζωής και πραγματοποιείται από τους φορείς μιας ημιεπαγγελματικής ακτιβιστικής υποκοουλτούρας. Έτσι, η πρόκληση που αντιμετωπίζουμε είναι από πού να αρχίσουμε ή, πιο συγκεκριμένα, πώς να προχωρήσουμε πέρα από τις γνώσεις, τις εμπειρίες και τις ομάδες των τελευταίων δύο δεκαετιών προς ένα ευρύτερο κοινωνικό κίνημα.

Υπάρχουν κάποιες εμπειρίες που μπορούμε να αντλήσουμε από την ακμή του αναρχικού κινήματος, όπου κατά παρόμοιο τρόπο οι ριζοσπάστες άρχισαν σε ένα εχθρικό γι' αυτούς περιβάλλον να συζητούν και να επεξεργάζονται στρατηγικές παρεμβάσεις. Μια παραγνωρισμένη και ελάχιστα γνωστή συζήτηση στο εσωτερικό του αναρχισμού ήταν μεταξύ του λεγόμενου δυϊσμού (σπμ. dualism στο αγγλικό κείμενο) και των ενιαίων θέσεων για την οργάνωση. [1] Αυτό το πλαίσιο της διαφωνίας προέρχεται σε μεγάλο βαθμό από τους υποστηρικτές του δυϊσμού που συνηγορούσαν υπέρ της ύπαρξης συγκεκριμένων αναρχικών πολιτικών οργανώσεων ανεξάρτητων από τις εργατικές οργανώσεις της εποχής τους. Αυτό ερχόταν σε άμεση αντίθεση με τους αναρχικούς που υποστήριζαν την ύπαρξη αντιπολιτικών οργανώσεων στα ελευθεριακά συνδικάτα και που πρότειναν ένα μοντέλο εργατικής οργάνωσης που ήταν ταυτόχρονα μια πολιτικοποιημένη οργάνωση και συνδικάτο. Δηλαδή η προώθηση των αναρχοσυνδικαλιστικών οργανώσεων ως σχημάτων που τάσσονταν εγγενώς κατά της πολιτικής οργάνωσης και ως οργάνων υπεράσπισης των συνδικάτων αποτελούμενων αποκλειστικά από αναρχικούς, μοιάζει με ένα σύνολο αχυρανθρώπων. Αντίθετα, οι ορθοδοξίες υποστήριζαν πολιτικές οργανώσεις, όπως ο Pierre Bessnard, πρώην επικεφαλής της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων (IWA-AIT), η ισπανική CNT (μέσω των ομάδων συγγένειας, ειδικών οργανώσεων γύρω από εκδόσεις και την FAI) και άλλοι προερχόμενοι από επαναστατικές συνδικαλιστικές ενώσεις-μέλη της IWA-AIT.

Μια πιο "ισορροπημένη" εικόνα του κινήματος θα μπορούσε να είναι (τουλάχιστον) μια διαίρεση τεσσάρων τάσεων εντός των οργανώσεων της IWA-AIT, όπως: ο συνδικαλισμός της ταξικής πάλης που υπονόμει τον αναρχισμό και την επανάσταση (τόσο με τους υπερασπιστές όσο και με αυτούς που απέτρεπαν την πολιτική οργάνωση), η κυρίαρχη θέση του επαναστατικού συνδικαλισμού επηρεασμένου από τον αναρχισμό αλλά προωθώντας την ιδέα του μεγάλου ταξικού συνδικάτου (one big union), οι πολιτικοί αναρχικοί που επικεντρώνονταν στην εξέγερση και τις πνευματικές δραστηριότητες και μια τέταρτη θέση που είναι πιθανόν άγνωστη στους περισσότερους αναγνώστες.

Αυτήν την τελευταία θέση θα την ονομάσω αναρχική κοινωνική οργάνωση, λόγω έλλειψης καλύτερου όρου. Στοιχεία αυτής της θέσης υπήρξαν και συνέχισαν να υπάρχουν καθ' όλη την ιστορία του συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά βρήκαν τον πυρήνα τους μέσα στις επαναστατικές εργατικές οργανώσεις της Νότιας Αμερικής στις αρχές του (20ού) αιώνα. Στην Αργεντινή και την Ουρουγουάη, ένα ισχυρό μεταναστευτικό κίνημα αναρχικών κυριάρχησε στο εργατικό κίνημα επί δεκαετίες, δημιουργώντας τα πρώτα συνδικάτα και εδραιώνοντας μια πολιτική σε ένα περιβάλλον όπου οι μεταρρυθμιστικές δραστηριότητες των συνδικάτων δεν είχαν ένα πλαίσιο που θα τους επέτρεπε να ευδοκιμήσουν [2]. Αυτή η τάση επεκτάθηκε σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική από την Αργεντινή στο Μεξικό και στο ζενίθ της επηρέασε συνδικαλιστικά ρεύματα στην Ευρώπη και την Ασία επίσης. Η πρόοδος της εμποδίστηκε από το συνδυασμό ενός μεταβαλλόμενου πλαισίου και μιας πολιτικής αντίδρασης που ευνόησε την εμφάνιση και ανάπτυξη τόσο εθνικιστικών όσο και ρεφορμιστικών αντιθέσεων. Τόσο στην Αργεντινή όσο και στην Ουρουγουάη αναδύθηκαν μερικά από τα πρώτα νομιμοποιημένα εργατικά και λαϊκίστικα μεταρρυθμιστικά καθεστώτα στον κόσμο με στόχο να περιορίσουν το μαχητικό εργατικό κίνημα, σε συνδυασμό με δικτατορίες που στόχευαν επιλεκτικά το αναρχικό κίνημα, υποστηρίζοντας ταυτόχρονα τους σοσιαλιστές και τους εθνικιστές στην εκάστοτε περιοχή. Για παράδειγμα, το αναρχικό κίνημα του El Río de la Plata (στην Αργεντινή) δέχτηκε βαριά χτυπήματα τη δεκαετία του 1930 και άρχισε να παρακμάζει.

Συγκεκριμένα, οι θεωρητικοί της FORA (Περιφερειακή Ομοσπονδία Εργαζομένων της Αργεντινής) ανέπτυξαν μια εναλλακτική προσέγγιση στην πολιτική που είχε μεγάλη επιρροή. Στην Αργεντινή αναπτύχθηκε ίσως, μαζί με την Ισπανία, ένα από τα ισχυρότερα αναρχικά κινήματα στον κόσμο, που παρ' όλα αυτά δεν είναι γνωστό ακόμα και σήμερα.

Η FORA πήρε το όνομά της ως άμεση επιρροή από τον διεθνισμό και ένα από τα πιο διεξοδικά αντιακρατικά και αντιεθνικιστικά ρεύματα στη ριζοσπαστική ιστορία. Η FORA ενέπνευσε αδελφά συνδικάτα σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική που υιοθέτησαν παρόμοια ονόματα όπως FORU (στην Ουρουγουάη), FORP (στην Παραγουάη), FORCh (στη Χιλή) καθώς και συνδικάτα στο Περού, Κολομβία και Βολιβία. Προσέληξε ακόμη στο κίνημα και τοπικές ενώσεις των IWW στο Μεξικό και τη Χιλή, μακριά από τον ουδέτερο συνδικαλισμό της αμερικανικής IWW.

Οι ιδέες της FORA έγιναν γνωστές ως *finalismo* (επειδή στα ισπανικά η λέξη *finis* σημαίνει σκοπός ή στόχος), ανακηρύσσοντας τον αναρχικό κομμουνισμό ως σαφή στόχο της ήδη από το 1905. Το *finalismo* συνιστούσε απόρριψη των παραδοσιακών συνδικάτων και των πολιτικών οργανώσεων, υπέρ της αναρχικής κοινωνικής οργάνωσης [3]. Στα συνδικάτα, η FORA αντιμετώπισε την τάση εκτροπής του κινήματος της εργατικής τάξης σε ένα μεταρρυθμιστικό κίνημα, αναπαράγοντας δυνητικά τις καπιταλιστικές εργασιακές σχέσεις. Τα συνδικάτα, υποστήριξε η FORA, είναι θεσμοί που κληρονομούν πάρα πολύ τον καπιταλισμό που επιδιώκουμε να καταργήσουμε [4]. Ο καπιταλιστικός καταμερισμός της εργασίας που αντικατοπτρίζεται ιδιαίτερα στα βιομηχανικά συνδικάτα, θα μπορούσε να αποτελέσει μια πιθανή βάση για τη διατήρηση των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων μετά την επανάσταση, κάτι που η FORA υποστήριξε ότι πρέπει να μετασχηματιστεί.

“Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το συνδικάτο, ως αποτέλεσμα της καπιταλιστικής οικονομικής οργάνωσης, είναι ένα κοινωνικό φαινόμενο που γεννήθηκε από τις ανάγκες της εποχής του. Η διατήρηση της δομής του μετά την επανάσταση συνεπάγεται τη διατήρηση της αιτίας που την καθόρισε: τον καπιταλισμό”. [5]

Αυτή η κριτική επεκτάθηκε σε απολίτικα επαναστατικά συνδικάτα όπως οι IWW και, μάλιστα, στον ίδιο τον αναρχοσυνδικαλισμό, ο οποίος θεωρήθηκε ως επιχείρημα για τη χρήση συνδικάτων-οχημάτων αντίστασης που αντανακλούν την καπιταλιστική κοινωνία, ως κυττάρων της μελλοντικής δομής της κοινωνίας. Στόχος τους ήταν να μεταμορφώσουν μια κοινωνία που συγκροτήθηκε για να διατηρήσει την ταξική κυριαρχία της τάξης, σε μια οργανωμένη κοινωνία που να ανταποκρίνεται στις ανθρώπινες ανάγκες, κάτι που οι υπάρχουσες βιομηχανίες δηλητηρίασαν.

"Η αναρχοσυνδικαλιστική θεωρία, αρκετά παρόμοια με τον επαναστατικό συνδικαλισμό, συγχέεται σήμερα από πολλούς που προσεγγίζουν το εργατικό κίνημα και μάλιστα συμμετέχουν σε αυτό, επειδή θεωρούν ότι όλοι οι αναρχικοί που ασχολούνται με τον συνδικαλισμό είναι αυτομάτως αναρχοσυνδικαλιστές. Ο αναρχοσυνδικαλισμός είναι μια θεωρία που βασίζει την οικοδόμηση της κοινωνίας μετά την απελευθερωτική επανάσταση στα ίδια σωματεία και επαγγελματικές ενώσεις εργατών. Η FORA απορρίπτει ρητά τον αναρχοσυνδικαλισμό και διατηρεί την αντίληψη ότι κανείς δεν μπορεί να νομοθετήσει το μέλλον της κοινωνίας μετά από μια επαναστατική αλλαγή..." [6]

Ενώ συμμετέχουν στην ταξική πάλη σε καθημερινή βάση, τα μέλη της FORA απορρίπτουν ομοίως την ιδεολογία της ταξικής πάλης. Ο ταξικός αγώνας ως ιδεολογία θεωρήθηκε ότι αντικατοπτρίζει μια μηχανιστική κοσμοθεωρία που κληρονομήθηκε από τον μαρξισμό, που τελικά θα ενίσχυε τις διαιρέσεις που προέρχονται από τον καπιταλισμό που θα έθεταν εμπόδια στην οικοδόμηση του κομμουνισμού μετά την επανάσταση. Υποστήριζαν ότι η ταξική και εργατική ταυτότητα είναι υπερβολικά “δεμένη” με τις καπιταλιστικές σχέσεις, και είναι καλύτερα να επιτιθέμεθα σε αυτές παρά να τις καλλιεργούμε. [7]

Οι foristas ήταν σκεπτικιστές όσον αφορά τις πολιτικές εκείνες οργανώσεις που ήταν ξεχωριστές από τις εργατικές οργανώσεις και πίστευαν ότι αποτελούσαν κίνδυνο. Οι οργανώσεις αυτές έτειναν να υπερεκτιμούν τη διατήρηση της πολιτικής τους ηγεμονίας ενάντια στον μακροπρόθεσμο στόχο της οικοδόμησης του αναρχικού κομμουνισμού [8]. Ο κόσμος του πολιτικού αναρχισμού θεωρήθηκε ως αντίδραση προερχόμενη από τις πνευματικές και πολιτιστικές φιλοσοφίες που αντλούσαν από την καθημερινή ζωή, ενώ το αναρχικό εργατικό κίνημα επέλεξε την έμπνευσή του από τη σύνδεση της αναρχικής ηθικής με τους αγώνες των εκμεταλλευόμενων.

"Ο αναρχισμός ως επαναστατικό πολιτικό κόμμα στερείται της κύριας δύναμης και των ζωτικών του στοιχείων. Ο αναρχισμός είναι ένα κοινωνικό κίνημα που θα αποκτήσει τη μεγαλύτερη ικανότητα δράσης και προπαγάνδας όσο πιο στενά μένει στο δικό του περιβάλλον "[9].

Στη θέση τους, οι “αντάρτες” της FORA πρότειναν έναν διαφορετικό τύπο εργατικής οργάνωσης και έναν άλλο ρόλο για τους αναρχικούς. Ο Emiliano Lopez Arango, λαμπρός αυτοδίδακτος και αρτοποιός, τόνισε ότι πρέπει να οικοδομήσουμε

οργανώσεις εργαζομένων με στόχο την επίτευξη της αναρχικής κοινωνίας και όχι οργανώσεις αναρχικών για εργαζόμενους ή οργανώσεις αναρχικών εργαζομένων.

“Σε αντίθεση με τον φιλοσοφικό ή πολιτικό αναρχισμό, παρουσιάζουμε την άποψη και τη δική μας εμπειρία για το αναρχικό κοινωνικό κίνημα, τεράστιες μαζικές οργανώσεις που δεν αποφεύγουν τα προβλήματα του φιλοσοφικού αναρχισμού, αλλά θεωρούν τον άνθρωπο όπως είναι, όχι μόνο ως υποστηρικτή μιας ιδέας, αλλά ως μέλος μιας εκμεταλλεζόμενης και καταπιεσμένης ανθρώπινης κοινωνίας... Για να δημιουργήσουμε ένα συνδικαλιστικό κίνημα σύμφωνο με τις ιδέες μας -το αναρχικό εργατικό κίνημα- δεν είναι απαραίτητο να ‘χώνουμε’ στον εγκέφαλο των εργατών ιδέες που δεν καταλαβαίνουν ή να τασσόμαστε εναντίον εκείνων που παίρνουν προφυλάξεις ρουτίνας. Το ζήτημα είναι άλλο... Οι αναρχικοί πρέπει να δημιουργήσουμε ένα μέσο δράσης που να μας επιτρέπει να είμαστε μια μαχητική δύναμη που δραστηριοποιείται στον αγώνα για την κατάκτηση του μέλλοντος. Το συνδικαλιστικό κίνημα μπορεί να καλύψει αυτή την υψηλή ιστορική αποστολή, αλλά υπό τον όρο ότι θα είναι εμπνευσμένο από αναρχικές ιδέες”. [10]

Αυτή η θέση έχει συχνά παρερμηνευθεί ή παραπτοηθεί ως "αναρχικός συνδικαλισμός", δηλαδή προσπαθώντας να δημιουργήσει ιδεολογικά καθαρές ομάδες εργαζομένων. Ωστόσο, οι εργαζόμενοι της FORA κράτησαν σε ελάχιστη εκτίμηση το πολιτικό αναρχικό κίνημα και δεν πίστευαν σε διανοούμενους που προσπαθούσαν να επιβάλλουν πεπατημένες (στυμ. litmus tests) στους εργάτες. Αντί αυτού, δημιούργησαν μια οργάνωση η οποία από το 1905 έθεσε τον αναρχικό κομμουνισμό ως στόχο της και οικοδομήθηκε γύρω από τα αναρχικά ιδανικά στους αγώνες και τη λειτουργία της.

Υπάρχει μια βασική διαφορά ανάμεσα στην ύπαρξη μιας ιδεολογικής οργάνωσης που κάνει οργανωτική δουλειά και στην οργάνωση με αναρχικό προσανατολισμό. Οι εργαζόμενοι της FORA προσπάθησαν να δημιουργήσουν το δεύτερο. Αντιπιθέμενοι στα σκέτα οικονομικά και την ιδεολογία της ταξικής πάλης, έδωσαν έμφαση σε μια διαδικασία μετασχηματισμού και αντιεξουσίας που οικοδομείται μέσα από τον αγώνα αλλά καθοδηγείται από αξίες και ιδέες. [11] Ενάντια στην ιδέα ότι οι συνδικαλιστικές ενώσεις είναι οι σπόροι της μελλοντικής κοινωνίας, πρότειναν να χρησιμοποιηθούν αγώνες υπό τον καπιταλισμό ως τρόπος εκπαίδευσης των εκμεταλλεζόμενων για την επίτευξη επαναστατικών στόχων και ένα ριζοσπαστικό σπάσιμο της δομής του καπιταλισμού μέσω της επανάστασης. [12]

Με αυτόν τον τρόπο οργάνωσαν την εργατική τάξη της Αργεντινής υπό το πρωτοποριακό φως του αναρχισμού, μέχρις ότου μια σειρά κατασταλτικών μέτρων τους καταστρέψε. Η CNT θα ακολουθήσει τις απόψεις της FORA τρεις περίπου δεκαετίες αργότερα με την επικύρωση του στόχου της επίτευξης του ελευθεριακού κομμουνισμού, αλλά οι ταλαντεύσεις σε αυτά τα ζητήματα (που προβλέφθηκαν από κάποιους foristas όπως ο Manuel Azaretto) [13] θα αποδειχθούν καταστροφικές. Η CNT σημείωσε μια αντιφατική αρχική νίκη, αλλά άρχισε να παραπαίει όταν βάλθηκε να εξετάσει το πώς θα κινηθεί από μια οργάνωση που αγωνίζεται μέσα στον καπιταλισμό σε μια μετακαπιταλιστική τάξη.

Η Αναρχική Κοινωνική Οργάνωση σήμερα

Η διορατικότητα της FORA αφορούσε ακριβώς την εστίασή της στο πώς θα επιτευχθεί η κοινωνική απελευθέρωση. Αυτά τα προγράμματα οργάνωσης επικεντρώνονται σε αγώνες γύρω από την καθημερινή ζωή. Η συμμετοχή και δράση σε αυτούς τους αγώνες στοχεύει στη δημιουργία ενός κλίματος όπου οι συμμετέχοντες μπορούν να αναπτυχθούν σε ένα συγκεκριμένο περιβάλλον που καθοδηγείται από αναρχικές αρχές, στόχους και τακτικές. Οι ιδέες αναπτύσσονται μέσα από μια διαδικασία πράξης όπου δράσεις, απόψεις και αξίες αλληλεπιδρούν και συναντώνται στη στρατηγική. Αυτές αποτελούν τις ιδιαίτερες αδυναμίες που έχουμε στις πρόσφατες αναρχικές και ελευθεριακές στρατηγικές στις ΗΠΑ.

Και στις πολιτικές οργανώσεις και στην οργανωτική δουλειά, οι αναρχικοί δεν κατάφεραν να προωθηθούν ως ανεξάρτητη δύναμη με τις δικές τους προτάσεις. Η αναρχική θεώρηση παραμένει εκτός του πλαισίου της καθημερινής ζωής και του αγώνα, εκεί όπου έχει την μεγαλύτερη αίσθηση και έχει τη μεγαλύτερη δυνατότητα για θετικές συνεισφορές. Αντίθετα, η ιδεολογία παρέμεινε σε μεγάλο βαθμό ιδιοκτησία πολιτικών οργανώσεων, ενώ αναρχικοί κάνουν πολύ συχνά την οργανωτική τους δουλειά σαν να είναι στρατιώτες μεταρρυθμιστικών μη κερδοσκοπικών οργανώσεων, γραφειοκρατικών ενώσεων και ουδέτερων σχημάτων εχθρικών προς τις ιδέες τους. Αυτό γίνεται χωρίς σχέδιο για την προώθηση των στόχων μας ή των ανεξάρτητων έργων που αποδεικνύουν την αξία τους.

Ομοίως, όπως υποστήριξα [14] ενάντια στις συζητήσεις για τη διάρθρωση των συνδικάτων (βιοτεχνική εναντίον βιομηχανικής), οι διαιρέσεις μεταξύ διπλής (dual) και ενιαίας οργάνωσης φέρνουν μεν σημαντικά διδάγματα, αλλά εκτοπίζουν περισσότερα θεμελιώδη ζητήματα. Διακυβεύεται ο ρόλος που διαδραματίζουν οι ιδέες μας στους καθημερινούς αγώνες σε προεπαναστατικές περιόδους. Οι foristas είχαν δίκιο όταν έβλεπαν έναν θετικό ρόλο του οράματός μας όταν θα ερχόταν σε συνδυασμό με μια πρακτική αμφισβήτησης της καθημερινής ζωής κάτω από τον καπιταλισμό, ενώ δραστηριοποιούνταν συνεχώς για έναν θεμελιώδη μετασχηματισμό. Πολλοί διστάζουν από αυτά τα σημεία όταν επιδιώκουν να επιβάλουν τεχνητό διαχωρισμό μεταξύ του τόπου και του τρόπου με τον οποίο ανακατεύουμε μια οργανωτική μορφή.

Ακόμα αυτά τα ζητήματα δεν εμποδίζουν, για παράδειγμα, τις πολιτικές οργανώσεις να διαδραματίσουν θετικό ρόλο με τη στρατηγική χειροτεχνίας (crafting strategy), βοηθώντας τους αναρχικούς να αναπτύξουν μαζί τις ιδέες τους και να συντονίσουν κ.λπ. Έχει δοθεί έμφαση στην πολιτική σκέψη, για να μιλήσουμε για γενικότητες, για μορφές και δομές, ως εκ τούτου, λείπει η συμπραζόμενη και ιστορική πτυχή αυτών των ειδών των συζητήσεων. Το πιο σημαντικό στη δομή μιας οργάνωσης είναι όταν βρίσκεται στο συγκεκριμένο πλαίσιο και δραστηριοποιείται με βάση την εποχή της, καταφερόντας να κάνει τη δράση αυτή να ζει στους καθημερινούς αγώνες των εκμεταλλευόμενων. Αυτό μπορεί να συμβεί με διάφορους τρόπους σε πολλά διαφορετικά projects.

Σήμερα μια τέτοια στρατηγική μπορεί να υλοποιηθεί στο πλαίσιο της δουλειάς που ήδη γίνεται. Για όσους αγωνιστές είναι μέλη υφιστάμενων οργανώσεων όπως δίκτυα αλληλεγγύης, συνδικάτα και κοινοτικές ομάδες, πρέπει να ξεκινήσουν τη δικτύωση για να βρουν τρόπους να διαμορφώσουν ένα αναρχικό πρόγραμμα μέσα από τη δουλειά τους, να προωθήσουν προτάσεις για την εμπάθυνση της επιρροής του

αναρχισμού στις οργανώσεις και τους αγώνες, προς ένα αναρχικό μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης αγώνα. Με την εμπειρία και την ανάπτυξη των δυνάμεών μας, θα μπορούσαμε να αμφισβητήσουμε την κατεύθυνση αυτών των οργανώσεων ή να δημιουργήσουμε νέες, ανάλογα με το πλαίσιο στο οποίο δρούμε.

Οι υπάρχουσες πολιτικές οργανώσεις μπορούν επίσης να συμβάλουν σε αυτό το έργο, υποστηρίζοντας αναρχικές κοινωνικές οργανώσεις, συμβάλλοντας στη δουλειά μέσα στα υπάρχοντα οργανωτικά projects και συνεργαζόμενες για τη δημιουργία νέων. Σε ορισμένες περιπτώσεις αυτό μπορεί να απαιτεί οι ντόπιες πολιτικές ομάδες να δημιουργούν νέες προσπάθειες οργάνωσης από μόνες τους. Στην ιδανική περίπτωση αυτό θα πραγματοποιηθεί με άλλα άτομα και ομάδες μέσω μιας διαδικασίας διαλόγου. Υπάρχουν τουλάχιστον τρεις αναρχικές οργανώσεις σε εθνικό επίπεδο που επωφελούνται από την ικανότητα να επηρεάζουν τη συζήτηση και θα μπορούσαν να παρεμβαίνουν στο πλευρό της προώθησης του αναρχισμού ως ρητής δύναμης μέσα στα κοινωνικά κινήματα.

Όπου υπάρχει επαρκές ενδιαφέρον και ικανότητα, πρέπει να δημιουργηθούν νέες ομάδες. Τα δίκτυα εργασίας, οι ενοικιαστές και οι κοινοτικές ομάδες, τα δίκτυα αλληλεγγύης και τα συνδικάτα, μπορούν να δημιουργηθούν με μικρό αριθμό αγωνιστών που επιθυμούν να συνδυάσουν το πολιτικό τους έργο με ένα συνεκτικό κοινωνικοπολιτικό σχέδιο. Στις Ηνωμένες Πολιτείες, μια τέτοια στρατηγική δεν επιχειρήθηκε σε καμία σοβαρή κλίμακα, ίσως από τις ημέρες των μαρτύρων του Haymarket και της αναρχοσυνδικαλιστικής IWMA. Η πρωτοφανής μετατόπιση της διάθεσης του πληθυσμού που προκλήθηκε από την κρίση του 2008 κατέστησε αυτά τα είδη πειραμάτων πιο εφικτά. Εναπόκειται σε εμάς να αναλάβουμε την πρόκληση και το εγχείρημα. Ωστόσο, το πρωταρχικό έργο μπροστά μας είναι να βρούμε τρόπους να μετατρέψουμε έναν μαχητικό επαναστατικό αναρχισμό σε συγκεκριμένες δραστηριότητες που μπορούν να υλοποιηθούν και να συντονιστούν από μικρό αριθμό αφοσιωμένων αγωνιστών και να μας επιτρέψουν να γεφυρώσουμε τις επόμενες φάσεις του αγώνα.

Νοέμβρης 2017

Σημειώσεις

1] Αυτή η συζήτηση έγινε και στους συμβουλευτικούς μετά την Γερμανική Επανάσταση του 1919, με τη διάσπαση μεταξύ AUD εναντίον AUD-E. Υιοθέτησαν τον όρο οικουμενική οργάνωση για μια ομάδα η οποία αρνιόταν την πολιτική οργάνωση και συμφωνούσε με την προσέγγιση που περιγράφω στο παρόν κείμενο, με την εξαίρεση ότι αρνήθηκαν να οργανωθούν για ζητήματα της καθημερινής ζωής των εργατών, οι οποίοι διαφοροποιούνταν από την FAU της εποχής, ακόμα και μέχρι αργότερα όταν το AUD ήταν σε πτώση, η AUDE μετακινήθηκε πιο κοντά στον αναρχοσυνδικαλισμό και το KAPD οργανωμένο μετακινήθηκε σε μια στενή πολιτική οργάνωση. Η οικουμενική οργάνωση, πρέπει να ειπωθεί ότι μπερδεύει καθώς αυτοί οι αναρχικοί που αυτοαποκλήθηκαν οικουμενικοί οργανωτικοί από τους ακολουθητές του δυισμού, καταπολέμησαν επανειλημμένα στα κείμενά τους την οικουμενική οργάνωση, ορισμό με τον οποίο εννοούν αυτούς οι οποίοι υποστηρίζουν μια και μόνη οργάνωση για όλους τους εργάτες και με όλες τις ιδεολογίες στο εσωτερικό της.

- [2] Solidarity Federation. (1987). Revolutionary unionism in Latin America: The FORA in Argentina. ASP LONDON & DONCASTER <https://libcom.org/library/revolutionary-unionism-latin-america-fora-argentina>
- [3] Lopez Arango, E. Syndicalism and Anarchism. Μετάφραση SN Nappalos. <https://libcom.org/library/syndicalism-anarchism>
- [4] Lopez Arango, E. (1942). Means of struggle – Excerpt from Doctrine, Tactics, and Ends of the Workers Movement, the first chapter of the 1942 Posthumous collection called Ideario. Published in Anarquismo en America Latina. (1990). ed. Ángel J. Cappelletti y Carlos M. Rama. Prólogo, edición y cronología, traducción: Ángel J. Cappelletti. <https://libcom.org/library/means-struggle>
- [5] Lopez Arango, E. & de Santillan, DA. (1925). El anarquismo en el movimiento obrero. Pg. 32 http://www.portaloaca.com/images/documentos/EI%20anarquismo%20en%20el%20movimiento_obrero2.pdf
- [6] La FORA Anexo 208. Μετάφραση SN Nappalos. Quoted in Lopez, Antonio. (1998). La FORA en el movimiento obrero. Tupac Ediciones. Pg. 73-74.
- [7] Antilli, T. (1924). Lucha de clases y lucha social. <https://libcom.org/library/lucha-de-clases-y-lucha-social>
- [8] Lopez Arango, E. Political leadership or ideological orientation of the workers movement. <https://libcom.org/library/political-leadership-or-ideological-orientation-workers-movement>
- [9] Lopez Arango, E. & de Santillan, DA. (1925). El anarquismo en el movimiento obrero. Pg. 77 http://www.portaloaca.com/images/documentos/EI%20anarquismo%20en%20el%20movimiento_obrero2.pdf
- [10] Στο ίδιο.
- [11] Lopez Arango, E. The resistance to capitalism. <https://libcom.org/library/resistance-capitalism>
- [12] Στο ίδιο. Μέσα αγώνα
- [13] Azaretto, M. (1939). Slippery Slopes: the anarchists in Spain. Translated in May-June 2014 from the Spanish original by Manuel Azaretto, Las Pendientes Resbaladizas (Los anarquistas en España), Editorial Germinal, Montevideo, 1939. <https://libcom.org/history/slippery-slopes-anarchists-spain-manuel-azaretto>
- [14] Nappalos, SN. (2015). Dismantling our divisions: craft, industry, and a new society. <https://iwwmiami.wordpress.com/2015/06/17/dismantling-our-divisions-craft-industry-and-a-new-society/>

**Το κείμενο αυτό δημοσιεύτηκε αρχικά το Νοέμβρη του 2017 εδώ: <http://ideasandaction.info/2017/11/anarchist-social-organization/> Ακολούθως και χωρίς παρέθεση των σημειώσεων αναδημοσιεύτηκε εδώ: <https://robertgraham.wordpress.com/2018/08/19/scott-nappalos-anarchist-social-organization/> Μετάφραση: Ούτε Θεός-Ούτε Αφέντης.*